

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 489/2020-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti MBB a. s., Československej armády 26, Banská Bystrica, IČO 36 039 225, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Martin Kováčik, s. r. o., Tajovského 3, Banská Bystrica, v mene ktorej koná advokát JUDr. Martin Kováčik, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 23 Ek 346/2019 z 25. marca 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti MBB a. s. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti MBB a. s., Československej armády 26, Banská Bystrica, IČO 36 039 225 (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj

„sťažovateľ“), ktorou v petite namieta porušenie základných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 23 Ek 346/2019 z 25. marca 2020 (ďalej len „namietané uznesenie okresného súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Česká republika [(právna nástupkyňa pôvodnej oprávnenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnená“)], sa návrhom na vykonanie exekúcie v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „Exekučný poriadok“) domáhala proti sťažovateľke (povinnej) vymoženiu úrokov z omeškania (podľa špecifikácie v návrhu na vykonanie exekúcie, pozn.) s príslušenstvom, a to na základe notárskej zápisnice č. N 1775/2016, NZ 51108/2016, NCRI 52122/2016 z 5. decembra 2016 (ďalej len „notárska zápisnica“) spísanej notárkou JUDr. Zorou Belkovou, v ktorej povinná uznala svoj dlh z titulu uzavretých kúpnych zmlúv.

3. Okresný súd vykonaním exekúcie poveril súdnu exekútorku JUDr. Janu Debnárovú, exekútorský úrad, T. Vansovej 2, Lučenec (ďalej len „súdna exekútorka“), ktorá sťažovateľku (povinnú) upovedomila o začatí exekúcie upovedomením pod sp. zn. 337 EX 164/2019, 23 Ek 346/2019 zo 4. apríla 2019 doručeným sťažovateľke 5. apríla 2019.

4. Sťažovateľka písomným podaním doručeným súdnej exekútorke 15. apríla 2019 podala návrh na zastavenie exekúcie, ktorý odôvodnila tým, že vymáhaný nárok úrokov z omeškania zanikol vzdaním sa, resp. odpustením dlhu zo strany pôvodnej oprávnenej.

5. Okresný súd uznesením zo 14. augusta 2019 vydaným súdnym úradníkom (ďalej aj „uznesenie zo 14. augusta 2019“) návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie podľa § 611

ods. 3 Exekučného poriadku zamietol a pôvodnej oprávnenej priznal proti sťažovateľke náhradu trov konania o návrhu na zastavenie exekúcie v sume 466,88 €.

6. Sťažovateľka proti uzneseniu okresného súdu zo 14. augusta 2019 podala riadne a včas sťažnosť – prostriedok procesnej obrany, ktorá bola uznesením (sudcu) okresného súdu ako nedôvodná zamietnutá, a súčasne bol oprávnenej priznaný proti sťažovateľke nárok na náhradu trov sťažnostného konania v sume 184,04 €.

7. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti považuje prvostupňové rozhodnutie okresného súdu vydané vyšším súdnym úradníkom za „nedostatočne odôvodnené a teda nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

... Na tomto mieste sťažovateľ považuje za vhodné zdôrazniť, že súčasťou práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...), a v rámci neho práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, sa súd síce nemusí zaoberať každou argumentáciou strany konania a vykonať každý ňou navrhnutý dôkaz, avšak musí odôvodniť, prečo na argumentáciu neprihliadal a prečo dôkazy nevykonal. O to viac, že argumentácia i dôkazy smerovali k odôvodneniu zániku vymáhaného práva, ktorá je v tomto konaní otázkou zásadnou.

... Až v Napadnutom rozhodnutí o opravnom prostriedku sa súd snaží odôvodnením svojho rozhodnutia sanovať uvedenú vadu rozhodnutia Okresného súdu... zo dňa 14.08.2019, čo však prípustné nie je. Akceptácia takéhoto postupu by v konečnom dôsledku znamenala, že je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné akokoľvek odôvodnené, resp. i vôbec neodôvodnené prvoinštančné rozhodnutie.

... Napadnuté rozhodnutie teda už z dôvodu, že sa ním potvrdzuje ústavne nekonformným spôsobom odôvodnené rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka, nemôže byť z hľadiska ústavných práv Sťažovateľa akceptovateľným...“.

8. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že jej základné právo „na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a základné právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a právo na spravodlivý proces podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným

uznesením okresného súdu porušené boli. Súčasne navrhuje namietané uznesenie okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.“.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti a posúdenie vecí ústavným súdom

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu a základného práva vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom podľa ústavy a tiež aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru namietaným uznesením okresného súdu.

17. Kľúčová námietka sťažovateľky spočíva v tvrdení, že napriek nepreskúmateľnosti uznesenia okresného súdu vydaného súdnym úradníkom pre nedostatok dôvodov najmä z dôvodu nevysporiadania sa argumentáciou sťažovateľky k zániku vymáhaného nároku a neuvedeniu dôvodov, pre ktoré jej návrhom na vykonanie dôkazov nevyhovelo, sudca okresného súdu jej sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. Podľa jej právneho názoru je neprípustné, aby absencia riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia uznesenia

okresného súdu vydaného súdnym úradníkom bola nahradená odôvodnením uznesenia (sudcu) okresného súdu (pozri aj bod 7).

18. Ústavný súd preskúmal námietky sťažovateľky a je toho názoru, že ústavnú sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

18.1 Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

19. Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia

všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

19.1 Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08).

20. V zmysle § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak.

21. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

22. Podľa § 239 ods. 1 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť je prípustná sťažnosť.

23. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

24. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

25. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

26. Vzhľadom na charakter námietok sťažovateľky ústavný súd zdôrazňuje svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 373/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

27. Ústavný súd nie je oprávnený preskúmať skutkové zistenia všeobecných súdov a spochybňovať výsledky záverov vyplývajúcich z nimi vykonaných dôkazov, a to aj za predpokladu vzniku možnosti určitých faktických pochybení v procese vykonávania a posudzovania dôkazov, pokiaľ tieto výsledky hodnotenia dôkazov a posudzovania výsledkov procesu dokazovania zodpovedajú pravidlám právnej a formálnej logiky, nie sú navzájom rozporuplné a vytvárajú celistvý rámec ako podklad na rozhodnutie (m. m. I. ÚS 230/2013). Napokon ústavný súd zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“, ale posúdenie jeho ústavnej udržateľnosti (m. m. IV. ÚS 325/08, III. ÚS 462/2012).

27.1 Uvedené platí analogicky, aj pokiaľ ide o rozhodnutia vydané súdnymi úradníkmi a rozhodnutia sudcov toho istého súdu rozhodujúcich o sťažnostiach – prostriedku procesnej obrany proti uzneseniam vydaným súdnymi úradníkmi.

28. Ústavný súd poukazuje k tomu aj na relevantnú časť odôvodnenia uznesenia okresného súdu vydaného súdnym úradníkom, a to body 17 až 21, kde po citácii § 574 ods. 1 Občianskeho zákonníka bolo tiež konštatované, že v danom prípade Občiansky zákonník neumožňuje odpustiť dlh jednostranným vyhlásením veriteľa. V danom prípade k uzavretiu dohody o odpustení dlhu v zmysle § 574 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda k odpusteniu dlhu – príslušenstva pohľadávky nikdy nedošlo. Súčasne konštatoval, že ďalšie dôkazy, ktoré priložila sťažovateľka k návrhu na podporu svojich tvrdení (rozsudok Okresného súdu Galanta a zápisnice z pojednávani), nemajú žiaden vzťah k prebiehajúcemu exekučnému konaniu, preto ich nebral do úvahy.

29. V namietanom uznesení okresného súdu, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu zo 14. augusta 2019, sudca v relevantnej časti okrem iného tiež uviedol:

«... 30. Napriek zneniu citovaného ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku súd k veci uvádza, že vyšší súdny úradník správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil i správny právny záver a svoje rozhodnutie správne a v zmysle zákona odôvodnil. Sudca sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, pričom na doplnenie ešte uvádza, že v predmetnom konaní medzi účastníkmi konania nie je sporné, že exekučným titulom je notárska zápisnica N 1775/2016, NZ 51108/2016, NCRI 52122/2016, ktorá bola spísaná na notárskom úrade JUDr. Zory Belkovej dňa 05.12.2016, ktorou povinný v časti II. uznal svoj dlh titulom uzavretých kúpnych zmlúv vo výške splatnej istiny 34.176,40 eur spolu s príslušenstvom úrokmi z omeškania vyčíslenými ku dňu 05.12.2016 vo výške 11.245,22 Eur a úrokmi z omeškania zo sumy 34.176,40 eur vo výške 9 % p. a. odo dňa 06.12.2016 do zaplatenia a ktorý sa zaviazal uhradiť právnenmu predchodcovi oprávneného spoločnosti [REDACTED], s.r.o. najneskôr do 28.02.2017. Rovnako medzi účastníkmi nie je sporné, že povinný uhradil istinu pohľadávky vyplývajúcu z notárskej pohľadávky dňa 24.02.2017 a neuhradené zostalo príslušenstvo pohľadávky (úroky z omeškania), ktoré je predmetom tohto exekučného konania. Spornou medzi účastníkmi je otázka, ktorú povinný nastolil v návrhu na zastavenie exekúcie, resp. v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu, a to, či došlo k platnému zániku pohľadávky vzdaním sa práva.

31. V tejto súvislosti sudca uvádza, že k vzdaniu sa subjektívneho práva (vzdania sa nároku) môže dôjsť iba na základe dohody, jednostranné vzdanie sa práva takéto právne účinky nemá. Dlh možno teda odpustiť len na základe dohody (dvojstrannej zmluvy) medzi veriteľom a dlžníkom, ktorou sa veriteľ so súhlasom dlžníka vzdáva svojho práva a pre platnosť ktorej zákon vyžaduje písomnú formu. Právnym následkom dohody o vzdaní sa práva je zánik dlhu, resp. jeho časti. Aby dohoda o vzdaní sa práva mala zamýšľané právne následky, ktorými je zánik veriteľovej pohľadávky, príp. právneho pomeru medzi dlžníkom a veriteľom, musí byť splnený základný predpoklad platnosti dohody o vzdaní sa práva, a to že dohoda, ktorou sa veriteľ vzdáva svojho práva, musí byť písomná. Súd súhlasí

s povinným, že dohoda o vzdaní sa práva nepatrí medzi zákonom upravené výnimky, kedy podpisy strán dohody musia byť nevyhnutne na jednej listine a teda v prípade tejto dohody podpisy nemusia byť na rovnakej listine. Pokiaľ ide o prejav vôle právneho predchodcu oprávneného, ktorým sa v prípade uhradenia istiny pohľadávky v termíne do 28.02.2017 vzdáva práva na zaplatenie príslušenstva pohľadávky (úrokov z omeškania), tak písomná forma je dodržaná v jeho „Vyhlásení“ zo dňa 05.02.2016 podpísanom konateľom právny predchodcom oprávneného [REDAKOVANÉ] a táto skutočnosť nie je ani v konaní sporná. Podľa povinného písomná forma jeho úkonu, ktorým mal prijať návrh oprávneného na uzavretie dohody o vzdaní sa práva, má byť dodržaná práve podpísaním notárskej zápisnice, keď exekučný titul mal byť spísaný len preto, že právny predchodcom oprávneného bolo podpísané vyhlásenie o vzdaní sa práva. Súd však s takýmto názorom povinného nemôže súhlasiť, pretože v samotnej notárskej zápisnici je príslušenstvo presne vymedzené a pokiaľ povinný chcel byť viazaný návrhom právneho predchodcu oprávneného na vzdanie sa práva na zaplatenie úrokov z omeškania v prípade uhradenia istiny do určeného termínu, mal túto skutočnosť pri spisovaní notárskej zápisnice namietat tak, aby uvedená časť pohľadávky nebola zahrnutá do predmetu plnenia. Inými slovami povedané exekučný súd chce zdôrazniť, že pri spisovaní notárskej zápisnice je povinný „dominus litis“, ktorý stanovuje vykonateľný nárok a preto je to on a jeho zodpovednosť, ako tento nárok vymedzí. Z tohto dôvodu povinný mohol a mal svoj súhlas s prijatím návrhu na uzavretie dohody o vzdaní sa práva výslovne uviesť do notárskej zápisnice a len v tom prípade by bolo možné vyhovieť dôvodom obrany povinného uvedené v návrhu na zastavenie exekúcie.

32. Zhrnutím vyššie uvedeného možno konštatovať, že nebola dodržaná písomná forma dohody o vzdaní sa práva, čoho následkom je, že takáto dohoda nevznikla a nespôsobila žiadne právne účinky, ktorých sa povinný dovoláva. Nakoľko nedošlo k platnému prijatiu návrhu právneho predchodcu oprávneného na uzavretie dohody o vzdaní sa práva, tento bol oprávnený svoj návrh odvolať, čo aj urobil, a to písomným úkonom zo dňa 23.11.2018 označeným ako odvolanie návrhu na uzavretie zmluvy, keď podľa pečiatky prijatie tohto odvolania návrhu na uzavretie zmluvy povinný potvrdil dňa 23.11.2018. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie NS ČSR z 10.11.1926, sp. zn.

RV I 471/26, Vážny č. 6455/1926, v zmysle ktorého „Na odpustenie dlhu sa vyžaduje, aby bolo prijaté dlžníkom. Dokiaľ sa tak nestalo, možno ho jednostranne odvolať.“»

30. Po preskúmaní namietaného uznesenia okresného súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky v bode 7 nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov okresného súdu. Odôvodnenie namietaného uznesenia okresného súdu je v súlade s § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, keďže sudca okresného súdu sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením, ktoré formuloval súdny úradník, a to je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé a zrozumiteľné a konanie nevykazuje znaky podstatných pochybení procesného charakteru. Navyše, sudca okresného súdu na zdôraznenie správnosti uviedol aj ďalšie dôvody, ktoré ho viedli k zamietnutiu sťažnosti, preto ústavný súd nevidí žiadny relevantný dôvod na prehodnocovanie záverov rozhodnutí všeobecných súdov. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

31. Podľa názoru ústavného súdu sú citované závery namietaného uznesenia okresného súdu v bode 29 ústavne udržateľné a sudca okresného súdu rozsiahlou, jasnou, zrozumiteľnou a logickou argumentáciou vysvetlil, z akého dôvodu námietky sťažovateľky o nepreskúmateľnosti uznesenia okresného súdu zo 14. augusta 2019 pre nedostatok dôvodov neobstoja.

32. Uvedené skutočnosti teda neumožňujú prijať záver o porušení označených základných práv podľa ústavy a dohovoru namietaným uznesením okresného súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

33. Ústavný súd k tomu v závere ešte poznamenáva, že v obdobnej veci sťažovateľky, kde vystupovala tiež ako povinná v inom exekučnom konaní proti oprávnenej vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 61 Ek 318/2019, ústavný súd taktiež jej ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú uznesením sp. zn. II. ÚS 254/2020 z 9. júna 2020.

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky v bode 8 nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu